

ĐAVO I PISAC

„Kao što vidim, brate“, reče đavo piscu „ti hoćeš da mi ćapiš zanat?“

„Kako to misliš?“, mrzovoljno se glasnu pisac.

„Tako, uopšte ne vodiš računa o tome šta ti usta brbljaju!“

„Objasni mi to.“

„Šta ima da ti objašnjavam! Ti si protiv svih, nikoga ne fermaš. Ko će onda čitati tvoje knjige?“

„Ja imam svoje čitaoce. Eto, na račun ovoga što mi govoriš, i ti si me čitao.“

„Ja čitam zato što ne spavam, a drugi spavaju – kad tada mogu čitati? Jesi li čuo da na svetu postoje interesne grupe?“

„Gde baš ode toliko daleko?“

„Ljudi su grupisani, pišče, svaka grupa ima svoj interes, a tebi se ne dopada nijedna, pa tim em gaziš njihov interes em samog sebe gaziš.“

„Daj mi neki primer.“

„Ti si primer nad primerima, ceo dan da nabrajam ne bih nabrojao sve primere. Od baba kao prve velike grupe, do puke sirotinje kao poslednje velike grupe, a među njima su žuti, crni, crveni i oženjeni, mogu da ih ređam do sutra ujutru, ti nikoga ne fermaš, nego pišeš kao da si jedini na svetu.“

„Šta radiš takvim grupama?“

„Ja ih zavađam. A ko će tebe čitati, kad si posvađan sa svima?“

„Čitaće me najbolji iz svih grupa s kojima sam posvađan“, reče pisac.

ĐAVO KAO SLIKAR

Čuo đavo da magarac slika repom, pa rešio da i on postane slikar, jer i sam ima rep.

Kupio boje i lakove, izmešao ih, pa krenuo da maše repom. Mahao što je mahao, najposle domahao. Dok je stajao blizu platna, nije mu išao posao, ali čim se malo udaljio, video je da nije ispalo lošije od Džeksona Poloka, što mu nije baš nešto značilo, ali više mi i ne treba?

„Kakvo je – takvo je, važno da je moje“, reče đavo samome sebi, „neću ga popravljati, da ga ne bih pokvario, a nazvaću ga autoportretom, pa da vidim ko sme da pisne!“

(S makedonskog preveo **Duško Novaković**)